

Italienska regeringens svar.

Bilaga nr 13 b.

Översättning.

Rom den 6 maj 1939.

Herr Minister,

Med note den 26 sistlidne januari har Ni delgivit italienska regeringen de av Finlands och Sveriges regeringar gemensamt utarbetade förslagen till ändring i 1921 års Ålandskonvention samt anhållit, att kungl. regeringen måtte lämna sitt samtycke till dessa förslag. Ni har härvid framhållit, att den föreslagna nyordningen har föranletts av försvagandet av Nationernas förbunds säkerhetssystem samt de avsevärda politiska och militära svårigheter, som för närvarande skulle möta tillämpningen av det i 1921 års konvention stadgade garantisystemet.

Jag har äran meddela, att italienska regeringen, som erkänner den stora betydelsen av vidmakthållandet av Ålandsöarnas neutralitet och den därav följande nödvändigheten av att den på effektivt sätt tryggas, förklarar sig ense med att på Ålandsöarna vidtagas militära försvarsåtgärder, vilka uteslutande åsyfta att garantera de-

ras neutralitet och lämnar sitt samtycke till den av Finlands och Sveriges regeringar italienska regeringen underställda planen.

Italienska regeringen lämnar detta sitt samtycke i den övertygelsen, att Finland och Sverige i händelse av krigiska förvecklingar i Östersjön iakttaga en strikt neutralitet. I övrigt synes enligt dess mening avsikten att bibehålla de enligt 1921 års konvention Nationernas förbunds råd tilldelade funktionerna stå i motsägelse till det faktum, att just försvagandet av Nationernas förbunds säkerhetssystem är motivet till de föreslagna ändringarna i Ålandskonventionen.

Italienska regeringen har slutligen äran framhålla, att det faktum, att Italien fortsätter att delta i 1921 års konvention, icke kan prejudicera eller på något sätt prejudicerar dess hållning med avseende å Nationernas förbund och dets funktioner.

Mottag etc.

Ciano.

Herr Eero Jännefelt,

Finlands utomordentliga sändebud och
befullmäktigade minister,

Rom.

Regeringens skrivelse till Riksdagen jämte Ålands landstings motion om ändring av 21 § i lagen om självstyrelse för Åland, given den 6 maj 1920.

I stöd av 13 § uti lagen om självstyrelse för Åland, given den 6 maj 1920, översändes härjämte till Riksdagen i original och styrkt översättning en från Ålands landsting hit inkommen, till Finlands Riksdag ställd motion om ändring av 21 § i ovannämnda lag.

Helsingfors, den 4 februari 1938.

Republikens President

KYÖSTI KALLIO.

Justitieminister A. E. Rautavaara.

Till Finlands Riksdag

från Ålands landsting.

Enligt 21 § i lagen om självstyrelse för Åland, given den 6 maj 1920, „äger landstinget, i anslutning till statens allmänna inkomstbeskattning, för landskapets behov påbjuda en tilläggsskatt att utgå enligt enahanda grunder samt påföras och uppbäras i samband med den allmänna inkomstskatten.”

Detta, att landskapets rätt att för sina behov påbjuda skatt skall följa statens allmänna inkomstbeskattning, är enligt landstingets åsikt icke principiellt riktigt. Landskapets beskattningsrätt är otvivelaktigt att betrakta såsom en landskapets inre angelägenhet, och därför bör landstinget även självt kunna bestämma grunden för debiteringen av skatten samt sättet och ordningen för dess uppbärande. Riktigheten av denna landstingets uppfattning framstår utan vidare, då man betänker, att inkomstskatten till staten utgår på grund av en i vanlig lagstiftningsordning antagen lag, som utan landstingets tillstånd eller hörande kan ändras eller, ifall statens finanser skulle tillåta detta, till och med helt och hållet upphävas. Erfarenheten har också visat, att rikslagstiftningen påverkat landskapets möjlighet att utnyttja skatteobjekten, ty genom lagen den 14 december 1935, som i särskilda avseenden ändrade lagen om inkomst- och förmögenhetsskatt av den 5 december 1924, bland annat däri att gränsen för skattefrihet avsevärt höjdes, har ett stort antal skattskyldiga, vilka förut erlagt landskapsskatt, be-

friats från skyldigheten att betala inkomstskatt till staten och därigenom även landskapsskatt.

Den höjning av gränsen för skattefrihet, som infördes genom lagen den 14 december 1935, saknar helt visst icke sitt berättigande i samhällen med en till penninghushållning hänvisad arbetarebefolkning, men beträffande landskapet Åland, där inga större industriföretag finnas och där större delen av de skattebetalare, som nu blivit befriade från erläggandet av landskapsskatt, i stor utsträckning hava naturhushållning att tillgå, är lagändringen icke av samma betydelse. För den händelse landstinget, som representerar den största kännedomen om landskapets särförhållanden, därför självt kunde bestämma beskattningsgrunden och besluta, att landskapsskatten skall påföras enligt någon annan, för landskapets förhållanden rättvisare grund, exempelvis kommunalskatten, bleve landskapsskatten säkerligen rättvisare fördelad mellan skattebetalarna inbördes. Men framför allt komme det rent principiellt oriktiga uti att landskapets beskattningsrätt skall vara beroende av statens beskattning och detta till och med i så hög grad, att beskattningsrätten kan bli rent illusorisk, därigenom att bortfalla.

Detta innebär icke någon strävan att ojämnt eller orättvist beskatta innebyggarerna i landskapet utan tvärtom en åstundad att uppnå en inom landskapet allmänt

erkänd rättvisa. Den regulator, som 22 § i självstyrelselagen innebär, nämligen landshövdingens rätt att förbjuda verkställigheten av skattebeslut, som har till följd att beskattningen uppenbarligen förfördelar enskilda skattdragande eller olika samhällsklasser, finnes ju förövrigt fortfarande kvar i självstyrelselagen.

På det att landstinget därför i denna, landskapets inre angelägenheter berörande fråga måtte erhålla rätt att bestämma och besluta, med beaktande av landskapets särförhållanden och oberoende av rikslagstiftningen, får landstinget vördsammast såsom motion till Finlands Riksdag avlåta följande förslag till

”Lag

om ändring av 21 § i lagen om självstyrelse för Åland, given den 6 maj 1920.

Given i Helsingfors den

I enlighet med Riksdagens beslut, tillkommet i den ordning 67 § i riksdagsordningen föreskriver, stadgas härmed som följer:

21 §.

Landskapet Åland har rätt att för sina behov använda inkomsterna från mantalspenningar, näringsskatter och nöjesskatter och landstinget äger besluta om dessa skatter. Likaså äger landstinget för landskapets behov påbjuda en landskapsskatt att utgå enligt grunder, som landstinget självt bestämmer, ävensom bestämma de avgifter,

vilka skola erläggas för landskapsförvaltningen underlydande myndigheters tjänsteförrättningar och expeditioner, så ock för anlåtande av landskapets inrättningar.

De i denna paragraf åsyftade beslut träda i kraft utan stadfästelse av republikens president, men böra meddelas landshövdingen till kännedom.”

Mariehamn den 28 december 1937.

På landstingets vägnar:

JULIUS SUNDBLOM.

talman.

Johannes Eriksson.
vices talman.

Viktor Strandfält.
vices talman.